

A woman with blonde hair, wearing a white top, is looking upwards with a contemplative expression. In the background, a traditional Burmese pagoda with a tiered spire is visible against a warm, golden-brown sky. The overall scene is bathed in a soft, warm light, suggesting a sunset or sunrise. The woman's face is in the foreground, slightly out of focus, while the pagoda is in the background, also slightly out of focus.

ထောင်မှူးကြီး ချိန်းဝင်း

ပုဂံမြို့ဟောင်းမှ လွမ်းပုံပြင်

လက်ရွေးစင် အပါအဝင်
ဝတ္ထုတိုများ

ပုဂံမြို့ဟောင်းလွမ်းပုံပြင်

၁၉၇၄ ခုနှစ်က ဖြစ်ပါသည် ။ ကျွန်တော့်အဖေမှာ ကျောင်းဆရာတစ်

ဦးဖြစ်ပါသည် ။ နယ်စုံ ပြောင်းရွှေ့အမှုထမ်းရာမှ ၁၉၇၄ ခုနှစ်တွင် ပုဂံမြို့အနီး ဂန့်ဂါရွာ အလယ်တန်းကျောင်းတွင် တာဝန်ကျပါသည် ။ ကျွန်တော့်မှာ အထက်တန်းကျောင်းသား လူပျိုပေါက်အရွယ်ဖြစ်ပါသည် ။

အားလပ်ရက်များ တွင် သူငယ်ချင်း ကျော်ထွန်းဝင်းနှင့် အတူ စက်ဘီးကိုယ်စီဖြင့် ပုဂံဘုရားများအား လှည့်လည်ဖူးလေ့ရှိရာ ပုဂံမြို့ဟောင်းနေရာအနှံ့ ကျွန်တော်တို့ မရောက်ဖူးသည့် နေရာ မရှိသလောက်ပင်။ မြန်မာလူမျိုး၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် စစ်စစ်များ ဖြစ်၍ ပုဂံဘုရားများအား ဖူးမြော်ရင်း မြန်မာ့ရှေးဟောင်း အမွေများအား ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားမိပါသည် ။

ထိုစဉ်က ပုဂံတွင် စစ်တပ်နှင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ လည်း မရှိသေးပါ။ သက်ဆိုင်ရာ ဘုရားများအား ဂေါပကအဖွဲ့ဝင်များက အုပ်ချုပ်ပါသည် ။ ဘုရားဖူးလည်း အလွန်နည်းပါသည် ။ ရွာနီးချုပ်စပ်မှ လာရောင်းသည့် ဈေးဆိုင်ကလေးများ သာ တန်ခိုးကြီးဘုရားများ အနီးတွင် ရှိပါသည် ။ နေစောင်းသည် နှင့် ဘုရားဖူးနှင့် ဈေးဆိုင်ကလေးများ မရှိတော့ပါ။ ထိုစဉ်က ပုဂံမြို့ဟောင်းမှာ အလွန်ပူပြင်းလှပြီး အရိပ်ရပင်ဆို၍ ထနောင်းပင်များ လောက်သာ ရှိပါသည် ။ ညနေစောင်းသော်လည်း အပူရှိန်မှာ မလျော့သေးပါ။

ကျွန်တော်နှင့် သူငယ်ချင်း ကျော်ထွန်းဝင်းတို့ ဗူးဘုရားဘက် စက်ဘီးနင်းခဲ့ကြပါသည် ။ မြေနီလမ်းကလေးအတိုင်း နင်းခဲ့ကြရာ ဗူးဘုရားလှေဆိပ်အရောက်တွင် နေဝင်ပါပြီ။ နေဝင်ဆည်းဆာ အလှမှာ ဧရာဝတီမြစ်ပြင်အလှနှင့် ယှဉ်၍ ထူးခြားဆန်းကြယ်လှပါသည် ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦး ဗူးဘုရားအား ဖူးမြော်ကြည့်ညှိရင်း ခေတ္တနားကြပါသည် ။ ဧ

ရာဝတီမြစ်ပြင်အား ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသည့် လေနုအေးလေးများ အား ခံစားရင်း လွန်စွာကြည်နူးမိပါသည်။ မြန်မာ့ရှေးဟောင်းနယ်မြေ တွင် လည်ပတ်ခွင့်ရသည့် အခွင့်အရေးအတွက် ဖခင် ကျောင်းဆရာကြီး ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။

မှောင်စပြုလာသည် နှင့် သူငယ်ချင်း ကျော်ထွန်းဝင်းက..

‘ကိုဦးရေ...ပြန်ကြစို့။ ဒီနယ်မြေက လူပြတ်တယ်ကွ’

‘နေပါဦး သူငယ်ချင်းရယ်။ ဒီလိုဖီလင်မျိုး တစ်သက်တစ်ခါ ခံစားဖူး တာပါကွာ။ ငါ့အဖေ နယ်ပြောင်းသမျှ ငါတို့ လိုက်နေဖူးပေမယ့် ဒီလိုအ ရသာမျိုး မခံစားခဲ့ဖူးဘူးကွာ။ မြန်မာတစ်ပြည်လုံး ဒီနေရာ အလှဆုံးထင်ပါရဲ့’

‘ငါတို့ ကတော့ ရိုးနေပြီ သူငယ်ချင်း၊ သာယာတော့ သာယာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိုးချုပ်ရင် ဒီနေရာက မကောင်းဘူးကွ’

‘ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ ငါတို့ က နှစ်ယောက်တောင်ပဲ။ ဘာကြောက်စရာရှိ လဲ။ ငါ မြန်မာ့သိုင်း ကောင်းကောင်း တတ်ပါတယ်’

‘မင်းအဘတွေက လူ မဟုတ်ဘူး တစ္ဆေသရဲတွေဟ။ မင်းမြန်မာ့သိုင်းတော့ မသိဘူး။ ညဉ့်နက်ရင် ပုဆိုးကွင်းသိုင်း ပြေးရမှာ တော့ အသေအချာပဲ’

‘ဪ... အဲသည် လိုလား။ ငါတစ္ဆေသရဲလည်း မကြောက်ပါဘူး။ မြန်မာပြည်အနှံ့ လှည့်လာတာ။ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသေးဘူး’

‘ကဲ...တော်ပါတော့ ငဦးရယ်။ လူကြီးမိဘတွေလည်း စိတ်ပူနေရော မယ်။ ပြန်ကြစို့ကွာ’

သို့နှင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦး စက်ဘီးကိုယ်စီဖြင့်

ပုဂံမြို့ဟောင်းအားဖြတ်၍ ဂန့်ဂါရွာသို့ ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ အပြန်လမ်းမှာ မှောင်မည်းနေပါပြီ။ နယ်ခံသူငယ်ချင်း ကျော်ထွန်းဝင်း နောက်မှ စက်ဘီးနင်း၍ လိုက်ရင်း ပုဂံမြို့ဟောင်းကျော်၍ စိမ်းညက်ညီ အစ်မ ဘုရား၊ လောကနန္ဒာကျော်မှ ကျွန်တော်တို့ ရွာ ဂန့်ဂါရွာသို့ ရောက်ပါမည်။ ပုဂံမြို့ဟောင်းကျော်သည် နှင့် သူငယ်ချင်း ကျော်ထွန်းဝင်းမှာ စက်ဘီးကို တအားနင်းသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ အမိလိုက်ရပါတော့သည်။

‘ဟေ့ကောင်... ကျော် ဖြည်းဖြည်းနင်းပါဟ။ နောက်ကကျားလိုက်တာ ကျနေတာပဲ’

‘ငဦးရေ... ကျားလိုက်တာထက် ဆိုးတယ်ဟ။ မြန်မြန်နင်း’

သို့နှင့် စိမ်းညက်ညီအစ်မဘုရားအနီး အရောက်တွင် အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံနှင့် အမျိုးသမီးနှစ်ဦး လက်ပြ၍ တားပါသည်။

ကျော်ထွန်းဝင်းမှာ အတော်လူစိတ်မရှိသည့် ကောင် ဖြစ်ပါသည်။ ရပ်မပေးသည့် အပြင် ကျွန်တော့်ကိုပါ မစောင့်တော့ဘဲ စက်ဘီးနင်း၍ ပြေးပါတော့သည်။

ကျွန်တော် စက်ဘီးရပ်၍ ...

‘ဘာကိစ္စရှိလို့ လဲ ညီမလေးတို့’

‘ဪ... မောင်ကြီးရယ်... ဒီက ညီမလေးစိမ်းနွဲ့က လောကနန္ဒာဘုရား ဖူးချင်လို့ လမ်းကြိုလိုက်ချင်လို့ ပါ။ အဲဒါ အဆင်ပြေရင်လိုက်လို့ ရမလားဟင်’

‘ရပါတယ် ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်က ဂန့်ဂါရွာကပါ။ လောကနန္ဒာဘုရားကို ကျော်သွားရမှာ ပါ။ လာပါ ညီမလေး။ နောက်ခုံက တက်ပါ’

စိမ်းနွဲ့ဆိုသူလေးမှာ ကျွန်တော့်စက်ဘီးနောက် ကယ်ရီယာခုံပေါ်သို့
စွေခနဲ အိခနဲ တက်ထိုင်ပါသည်။ တောစံပယ်ပန်းရနံ့မှာ ကျွန်တော့်နှာ
ဝအား သင်းပျံ့ပျံ့လေး ရိုက်ခတ်လာပါသည်။ အစ်မဖြစ်သူမှာ လက်ပြု၍
ကျန်ခဲ့ပါသည်။ စက်ဘီးတစ်စီးတည်း ဖြစ်သော်လည်း အဖော်ပါသဖြင့်
ကျွန်တော် မကြောက်ပါ။ ကျော်ထွန်းဝင်း စက်ဘီးကိုတော့ အရိပ်အ
ယောင်တောင် မမြင်ရတော့ပါ။

ကျွန်တော်က

‘ညီမလေးတို့ က ဘယ်ရွာကလဲ၊ မိုးချုပ်မှ လောကနန္ဒာဘုရားသွား
ဖူးမှာ ဆိုတော့ အပြန် ဘယ်လိုပြန်မလဲ။ အဖော်လည်း မပါဘူး’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး မောင်ကြီး။ ကျွန်မ ဒီည မပြန်ပါဘူး။ လောကနန္ဒာဘု
ရားမှာ တစ်ညလုံး ပုတီးစိပ်မှာ ပါ။ မနက်မှ ပြန်မှာ ပါ။ ညီမလေးတို့ က
စိမ်းညက်ညီအစ်မ ဘုရားနားမှာ နေတာပါ’

‘ဪ... အဲလိုဆိုရင်လည်း စိတ်ချရတာပေါ့။ ညီမ တစ်ယောက်တ
ည်း အပြန်ခက်မှာ စိုးလို့ ပါ’

သို့နှင့် စကားပြောရင်း လောကနန္ဒာဘုရားသို့ ရောက်ရှိလာပါသည်
။ ကျွန်တော် စိမ်းနွဲ့နှင့် အတူ ဘုရားဖူးလိုသော်လည်း သူမက မဖိတ်ခေါ်
ပါ။ နောက် ကယ်ရီယာပေါ်မှ ရွရွလေး ဆင်းသွားပါသည် ။
အပြီးချို့ဖြင့်တော့ နှုတ်ဆက်သွားပါသည်။

ရွာပြန်ရောက်တော့ ငကျော်မှာ ကျွန်တော့်အိမ် အပေါက်ဝက စောင့်
မျှော်နေပါသည်။ ။

‘ဟေ့ကောင် ငဦး။ ဘာဖြစ်သေးသလဲ။ မင်းကွာ ငါ့နောက်က
ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ခဲ့ရောပေါ့’

‘ဘာ. . .ဘာဖြစ်လို့ လဲဟ။ ငါဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ အေးအေးဆေးဆေးပါ။ မင်းသာ လူမှုရေးနားမလည်တာ’

‘ငါက ဘာနားမလည်လို့ လဲ။ ဥစ္စာစောင့် ညီအစ်မတွေ့လို့ ပြေးတာဟ’

‘ဟ. . .အဲဒါဆို စိမ်းနွဲ့တို့ က ဥစ္စာစောင့်ပေါ့ ဟုတ်လား။ ငါ့လည်း ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး။ နောက်ခုံက အေးအေးဆေးဆေးဆေး လိုက်လာတာပဲ’

‘စိမ်းလဲ၊ စိမ်းနွဲ့ဆိုတာ ဥစ္စာစောင့်တွေကွ။ မင်းတော့ ဒုက္ခပဲ’

‘ကဲ. . .ကဲ. . .ဘာဒုက္ခမှ မဖြစ်ဘူး။ မင်းလည်း ပြန်တော့ ငါလည်း ရေချိုး ထမင်းစားပြီး စာကျက်ရဦးမယ်’

‘အေး. . .အေး. . .ကောင်းပါပြီ’

ကျွန်တော် ရေမိုးချိုး ထမင်းစားပြီး စာကျက်ပါသည် ။ ညအိပ်ရာဝင် ခါနီးတွင် စိမ်းနွဲ့လေးအား အမှတ်ရမိပါသည် ။ သူ လူအစစ်ဖြစ်ပါစေဟု လည်း ဆုတောင်းမိပါသည် ။

နောက်တစ်နေ့ ညနေ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းတက်နေစဉ် ငလျင်လှုပ်ပါသည် ။ ဖြည်းရာမှ ကြမ်းလာသဖြင့် ကျောင်းပြင် ထွက်နေကြစဉ် ပုဂံဘုရားများ ဘက်မှ မြေနီလုံးကြီး ကောင်းကင်သို့ တက်လာပါသည် ။ မကြာမီ တော်လည်း သံ မြည်ဟည်းပြီး ဘုရားများ ပြိုသံ မြေတုန်ဟည်းသံများ ကြားရပြီး တစ်နာရီခန့်ကြာမှ ရပ်သွားပါသည် ။ ကျောင်းလည်း ဆင်းပေးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အိမ်ပြန်ကြပြီး အိမ်ရောက်သည် နှင့် ကျွန်တော် စက်ဘီးဆွဲကာ သူငယ်ချင်း ကျော်ထွန်းဝင်း အိမ်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ပါသည် ။ နှစ်ဦးသား စက်ဘီးကိုယ်စီဖြင့် ပုဂံဘက်နင်းလာကြပြီး ဘုရားပျက်များအား လိုက်လံကြည့်ရှု ဖူးမြော်ပါသည် ။

ဗူးဘုရားဘက် အရောက်တွင် ဧရာဝတီမြစ်ရေက ဗူးဘုရားအား ဦး
တိုက်စီးနေပြီး ဘုရားမှာ ခေါင်းလောင်းအောက်ခြေမှ ပြတ်ကာ ဧရာဝ
တီမြစ်အတွင်း ကျရောက်သွားပြီး ဌာပနာတိုက်အတွင်းမှ ဘုရားပူဇော်
နေဟန် လက်ပြတ်ကြီးများ ပေါ်လောပေါ်နေ၍ ရေစီးတွင် လည်း မျောမ
သွားပါ။ ဘုရားဘက်လှည့်၍ ပူဇော်နေဟန်ဖြစ်ပါသည် ။
တစ်နာရီကျော်ကြာမှ ရေထဲမြုပ်၍ ပျောက်ကွယ်သွားပါသည် ။ ရှေး
ဟောင်း မြန်မာ့အမွေအနှစ်ဖြစ်၍ နှမြောလှပါသည် ။

သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး စက်ဘီးကိုယ်စီဖြင့် လောကနန္ဒာဘုရား ဘက်သို့
စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ပြန်လာကြရာ လောကနန္ဒာဘုရားမှာ ငှက်ပျောဖူး
ရင်းမှ ပြတ်၍ ပြိုကျပြီး မြေခနေပါသည် ။ အခြား အမည်မသိ
ဘုရားများ လည်း အတော်ပျက်စီးပါသည် ။ မပျက်စီးသော ဘုရား မရှိ
သလောက်ပင်ဖြစ်ပါသည် ။ မြန်မာ့ရှေးဟောင်း အမွေများ ပျက်စီးခဲ့ပါပြီ
။ အစားထိုးမရသော ဆုံးရှုံးမှုကြီး ဖြစ်ပါသည် ။

အပြန် တိုက်စုကျောင်းဝင်၍ ဆရာတော်အား ဖူးမြော်ပါသည် ။ ဆ
ရာတော်ဘုရားလည်း အလွန်စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေပါသည် ။ မကြာမီ
တပ်မတော်သားများ ရောက်ရှိ လာပြီး ဘုရားပျက်များ ၏ လုံခြုံရေး
အား ထိန်းသိမ်းပါသည် ။

ကျွန်တော်တို့ လည်း စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာဖြင့်
ပုဂံဘုရားပျက်များအား အနီးကပ်ဖူးမြော်နေရသည့် တိုက်စုကျောင်း၌ပ
င် နားနေကြပါသည် ။ ဆရာတော်ဘုရားကလည်း အရေးအကြောင်းရှိ
က ခိုင်းနိုင်ရန် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးအား ခေါ်ထားခြင်းလည်း ဖြစ်ပါ
သည် ။ လူကြိုနှင့် လည်း ကျွန်တော်တို့ အိမ်များအား အကြောင်းကြားပေး
မည် ဖြစ်ပါသည် ။ ပတ်ဝန်းကျင်ရွာများမှ လာရောက်ကြည့်ရှုသူများမှာ

ဘုရားပွဲတော်တမျှ စည်ကားလှပါသည်။ ။

အချိန်မှာ တဖြည်းဖြည်း ကုန်ဆုံးခဲ့ပြီး မိုးချုပ်ခဲ့ရာ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် ညအိပ်ရမည် ဖြစ်သဖြင့် အေးဆေးစွာပင် ကျောင်းအုတ်တံတိုင်းပေါ် ထိုင်၍ ငေးငေးငိုင်ငိုင် ဖြစ်နေကြပါသည်။ ။ ဝမ်းနည်းလွန်း၍ စကားလည်း မပြောနိုင်ကြပါ။ ည (၁၁)နာရီခန့်တွင် လှည်းသံ၊ လူသံများ ကြားရ၍ ကျွန်တော်တို့ ငေးငိုင်နေရာမှ ထကြည့်ကြရာ ဘုရားပြို၊ ဘုရားပျက်များကြားမှ ရှေးဟောင်း အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်၍ လှည်းအစီး (၅၀၀)ခန့် မောင်းထွက်လာပါသည်။ ။ အားလုံး ငိုယို၍ နေကြပါသည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ အတော် အံ့သြမိကြပါသည်။ ။ ပုဂံဘုရားများ အနီးတွင် လူရာကျော် နေနိုင်သည့် ရွာမရှိပါ။ ထိုလူများ ဘယ်ဆီကလာကြသည် မသိပါ။ ထိုအခါမှ ဆရာတော်ဘုရား ထွက်လာ၍

‘လူတွေ မဟုတ်ဘူး တကာတို့ ၊ ကျတ်တကွဲ့။ ဘုရားတွေပြိုတော့ နေစရာ မရှိလို့ ရွာပြောင်းကြတာကွယ့်။ မေတ္တာပို့ကြကွယ့်။ ကျွတ်လွတ်အောင် အမျှဝေ ဆုတောင်းပေးကြကွဲ့’ ဟူသတည်း။

ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

* * *

ရင်ထဲကချစ်သူ

ကျွန်မတို့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဘဝက လွမ်းမောဖွယ် ပုံပြင်က လေးပါ။ စာပေ မြတ်နိုးသူဖြစ်လို့ ကံကော်တောနဲ့ တက္ကသိုလ်စာကြည့် တိုက်ဟာ ကျွန်မရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး အဖော်မွန်ပါ။ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအ သင်းတွေရှိပေမယ့် အခြား နေရာတွေမှာသာ ပေါင်းလို့ ရပြီး စာကြည့် တိုက်သွားမယ် ဆိုတာနဲ့ လိုက်ချင်တဲ့ သူ ရှားပါတယ်။

ကျွန်မက စာကြမ်းပိုးဆိုတော့ တက္ကသိုလ် စာကြည့်တိုက်ကိုနေ့စဉ် သွားပါတယ်။ အချိန်ရရင် ရသလို ကျွန်မ မေဂျာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စာအုပ် စာတမ်းတွေကို ဖတ်ရှုလေ့လာတဲ့ အပြင် ဗဟု သုတရစေမယ့် ခေတ်အ ဆက်ဆက်က စာအုပ်ဟောင်းတွေကိုလည်း ရှာဖွေဖတ်ရှုပါတယ်။ တစ် နေ့မှာ ပေါ့။

အဲဒီ တစ်နေ့ကိုတော့ တစ်သက် မေ့မရနိုင်တော့ပါဘူး။ အဲဒီနေ့ ကျွန်မ နန်းမတော် မမြလေးရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို လေ့လာချင်လို့ စာအုပ်အညွှန်းကိုဖတ်ပြီး စာအုပ်စင်မှာ ရှာဖွေနေတုန်း သူနဲ့ တွေ့တာပါ ။ သူက မြန်မာစာနောက်ဆုံးနှစ် ကျောင်းသားတဲ့ ။ နန်းမတော် မမြ လေးရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်ကို စာကြည့်တိုက်မှာ ပြန်လာအပ်တာလေ။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပါပဲရှင်။ စာပေဝါသနာပါသူချင်းမို့ သူနဲ့ ကျွန်မခဏအတွင်း ရင်းနှီးခဲ့ပါတယ်။ သူ့နာမည်က ကိုခင်မောင်ညွန့်တဲ့ ။ လူက အသားဖြူဖြူ၊ သွယ်နွဲ့နွဲ့၊ ရွှေကိုင်းမျက်မှန်ကလေးနဲ့ ပေါ့။ အေးဆေးတည်ငြိမ်ပုံရပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မတို့ ကျောင်းဖွင့်ရက်တိုင်း တက္ကသိုလ် စာကြည့်တိုက်မှာ ဆုံကြပြီး တစ်ယောက်နောက်ကျနေရင် တစ်ယောက်က စောင့်မျှော်နေတဲ့ အခြေအနေ ဖြစ်လာပါတယ်။ စာဖတ်ကြ၊ ဆွေးနွေးကြ၊ ပြီးရင်လည်း ကံကော်တောက ထိုင်ခုံလေးမှာ ထိုင်ပြီး သူ့

အကြောင်း၊ ကိုယ့်အကြောင်း ရောက်တတ်ရာရာစကားတွေ ပြောဖြစ်ကြပါတယ်။

တခြားသူတွေ အမြင်မှာ တော့ ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးကို ချစ်သူစုံတွဲလို့ မြင်ကြမှာ ပါ။ တကယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ က စာပေချစ်သူ၊ ဝါသနာချင်းတူသူ မောင်နှမများ သာ ဖြစ်ပါတယ်။ အတန်းအားချိန်တိုင်း သူနဲ့ ကျွန်မ ဆုံနေကျဖြစ်လို့ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းများက ဝေဖန်လာကြပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ စိတ်ထဲမှာ လည်း မသိမသာ လှုပ်ရှားလာခဲ့ပါတယ်။

သူနဲ့ ကျွန်မ တွဲသွားတွဲလာ အတူစားသောက်ကြရင်း ရက်လကြာတာနဲ့ အမျှ ကျွန်မရင်ထဲ သာယာမိပေမယ့် သူကတော့ ရေခဲတုံးကြီးလို အေးစက်စက်ကြီးပါ။ အခွင့်အရေးလည်း မယူတတ်ရှာပါဘူး။ ကျွန်မရင်ထဲ လှုပ်ရှားလာလို့ ရေလာမြောင်းပေး လုပ်တာတောင်မှ သူက မခံစားတတ်သလို စာအကြောင်း ပေအကြောင်းပဲ ပြောနေတတ်ပါတယ်။ ကျွန်မက မိန်းမသားပါ။ မြန်မာမိန်းကလေးမို့ ဣန္ဒြေစောင့်ထိန်းရပါသေးတယ်။

(၂)

ဒီလိုနဲ့ ဒီဇင်ဘာကျောင်းပိတ်ရက်မှာ ထင်ပါရဲ့ ။ ကျွန်မတို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ နာမည်ကြီး စာရေးဆရာကြီးတို့ ရဲ့ စာပေဟောပြောပွဲလုပ်ပါတယ်။ စာပေချစ်သူ ကျွန်မအနေနဲ့ ဟောပြောပွဲက အိမ်နဲ့ နီးတော့ မိဘတွေကို ခွင့်ပန်ပြီး ညီမလေးအဖော်ခေါ်ကာ သွားနားထောင်ပါတယ်။ အဲဒီနေ့က မှတ်မှတ်ရရ စနေနေ့ည။ ဆောင်းညချမ်းရဲ့ အအေးဒဏ်က ကာကွယ်ဖို့ အတွက် ကျွန်မအနှစ်သက်ဆုံး အရောင်ဖြစ်တဲ့ ဆွယ်တာအပြာ

ရောင်ကလေးနဲ့ သိုးမွေးဦးထုပ် အပြာရောင်လေး၊ ထဘီအပြာရောင်ကလေး ဝတ်သွားပါတယ်။ ကျွန်မရှေ့က လူတန်းထဲမှာ လည်း အပြာရောင်ဂျာကင်ဝတ်ထားသူတစ်ဦးကို တွေ့မိလို့ စူးစမ်းမိရာက မထင်မှတ်ဘဲ သူ ဖြစ်နေကြောင်း သိရပါတော့တယ်။

ဝမ်းသာလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။ တဖြည်းဖြည်း သူ့အနားကို တိုးသွားပြီးခေါ်တော့ သူကလည်း တအံ့တဩဖြစ်လို့ ဝမ်းသာအားရနှုတ်ဆက်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ရပ်ကွက်မှန်း သူမသိပါဘူး။ ကျွန်မကသာ လေ့လာစုံစမ်းထားလို့ သူနေတဲ့ မြို့နယ်ကို သိပါတယ်။ အဝေးကြီးကပါ ။ စာပေချစ်စိတ်ရှိသူမို့ သတင်းကြားတာနဲ့ စုံစမ်းပြီး လာခဲ့တာတဲ့ ။

ဟောပြောပွဲက ခဏနားတော့ ကျွန်မတို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ဖြစ်ပါတယ်။ ကျောင်းပိတ်ထားပြီး မတွေ့ရတာကြာလို့ စကားတွေကို အတိုးချပြီး ပြောကြပါတယ်။ သူကလည်း လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ပါပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ ညီမလေးက တိုးတိုးလေး ကပ်မေးပါတယ်။

‘မမရည်းစားလား’ တဲ့ ။

မနက်ဖြန် တနင်္ဂနွေတစ်ည ဟောပြောပွဲက ရှိသေးတာမို့ သူ့ကို တွေ့ဖို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ချိန်းဆိုလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မနေတဲ့ အိမ်ဘက်ကိုလည်း လက်ညှိုးထိုးပြခဲ့ပါတယ်။ အိမ်ကိုတော့ သူ့ကို မခေါ်သွားရဲပါဘူး။ အဖေက ယောက်ျားလေးအသိမိတ်ဆွေ ထားတာ လုံးဝလက်မခံဘူးလေ။

ဒီလိုနဲ့ စာပေဟောပြောပွဲ ဆက်နားထောင်ကြပြီး ညဉ့်နက်မှ သူ ပြန်သွားပါတယ်။ ကျွန်မ သူ့ကို စိတ်မချပါဘူး။ အဝေးကြီး ပြန်ရမှာ မို့ပါ။ အဖော်လည်း မပါရှာဘူး။ သူ ကျွန်မကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားပါတယ်။

ကျွန်မတို့ အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့ အတော်ညဉ့်နက်ပါပြီ။

သူ့အကြောင်း တွေးမိပြီး ကျွန်မ ထူးထူးကဲကဲ စိုးရိမ်စိတ်ပိုနေမိပါတယ်။
တစ်ညလုံး အိပ်လို့ လည်း မပျော်ပါဘူး။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ သုံးသပ်မိ
တော့ ကျွန်မ သူ့ကို ချစ်နေမိပြီဖြစ်ကြောင်း သိရပါတော့တယ်။

(၃)

နောက်တစ်နေ့ မနက်စောစော မနက်စာ စားတော့ အဖေက ခေါ်ဆွဲ
တယ်။ ဒီည အပြင်မထွက်ရဘူးတဲ့ ။ အငယ်မက ချွန်လိုက်ပြီထင်ပါရဲ့ ။
ကျွန်မ အတော်ခံစားရပါတယ်။ ဒီနေ့ည သူနဲ့ ချိန်းထားလို့ လေ။ အဲဒီနေ့
က အချိန်ကုန်ခဲ့လိုက်တာ။ အခန်းအောင်းရင်း ညအချိန်ရောက်ဖို့ ဆု
တောင်းနေရတယ်။ အဖေကလည်း ဒီနေ့ ရုံးအားရက်တနင်္ဂနွေနေ့ ဖြစ်
လို့ လား မသိပါဘူး၊ အပြင်ကိုလုံးဝမထွက်ဘဲ ဧည့်ခန်းဝတ်ခါးကြီးအနီး
မှာ စာဖတ်ရင်း ကင်းစောင့်နေပါတယ်။

ကျွန်မ အပေါ်ထပ်က အောက်ထပ်ကို ဆင်းချည်တက်ချည်ပြုရင်း အ
ဖေအလစ်ကို ချောင်းနေခဲ့ပါတယ်။ အမေကတော့ အေးအေးနေတတ်သူ
မို့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ညဘက်ရောက်လာတယ်။ စာပေဟောပြောပွဲ
က အိမ်နဲ့ နီးလို့ အသံတွေ ကြားနေရပြီး ပွဲသွားပွဲလာတွေကိုလည်း မြင်
နေရပါတယ်။

အဖေက ည၊ မနက်စာ ထမင်းကို ဧည့်ခန်းမှာ မှာ စားတယ်။ အပေါ့
အပါးတောင် သွားရဲ့ လားမသိဘူး။ အချိန်က တဖြည်းဖြည်း မှောင်လာ
ပါပြီ။ ကျွန်မစိတ်တွေလည်း လှုပ်ရှားရလွန်းလို့ မွန်းကျပ်လှပါပြီ။ သူ့အ
ရိပ်အယောင်ကိုလည်း မမြင်ရသေးပါဘူး။ ခြံရှေ့ဝင်းတံခါးဝကို လှမ်း
လှမ်းကြည့်ရတာလည်း လည်ပင်းရှည်လှပါပြီ။
ရှေးလူကြီးသူမတွေပြောတဲ့ ‘မိန်းမ ကြိုက်တော့ မျှော်လိုက်တာ’ ဆိုတဲ့ စ

ကား အမှန်ပါပဲရှင်။

ညကိုးနာရီ ကျော်ကျော်လောက်မှာ သူရောက်လာပါတယ်။ အိမ်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့် လုပ်နေပြီး အိမ်ရှေ့လမ်းမပေါ်မှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေပါတယ်။ ကျွန်မ အပေါ်ထပ်က ကြည့်နေတာကို သူ မမြင်ပါဘူး။ မနေ့ကအတိုင်းပဲ ဂျာကင်အင်္ကျီအပြာရောင်လေးကို ဝတ်ထားတယ်။ လမ်းမီးရောင်နဲ့ မြင်နေရတဲ့ သူ့မျက်နှာဟာ မသာယာပါဘူး။ ကျွန်မကို မတွေ့ရလို့ စိတ်ညစ်နေဟန်တူပါရဲ့ ။ ကျွန်မကလည်း အဖေသိမှာ စိုးလို့ အသံမပေးရဲပါဘူး။

သူနဲ့ တွေ့ရဖို့ အကြံထုတ်ရင်း ကြည့်နေရင်းကပဲ တစ်ချက်ငိုက်သလို ဖြစ်သွားပြီး သူ ကျွန်မရဲ့ ရှေ့မှောက်က ပျောက်ကွယ်သွားတော့တယ်။ အံ့ဩဖို့ ကောင်းလိုက်တာရှင်။ မြင်ကွင်းရှင်းရှင်းအောက်က သူဘယ်လို ပျောက်သွားပါလိမ့်။ ကျွန်မတို့ ခြံစည်းရိုးက အုတ်တံတိုင်းခတ်ထားပေမယ့် အမြင့်ကြီးမဟုတ်ပါဘူး၊ လူတစ်ရပ်ကျော်ပဲ ရှိပါတယ်။ ဝင်းတံခါးကြီးက သံပန်းတံခါးဖြစ်လို့ လမ်းပေါ်ကို မြင်နေရတယ်။ လမ်းပေါ်မှာ လည်း အရှင်းကြီးပါ။ စာပေဟောပြောပွဲ ရောက်နေကြလို့ ထင်ပါရဲ့ ၊ လူသွားလူလာ အလွန်နည်းပါတယ်။

ကျွန်မ စိတ်မကျေနပ်တာနဲ့ အိမ်အောက်ထပ် ဆင်းခဲ့ပါတယ်။ ဧည့်ခန်းက နာရီကို ကြည့်တော့ ညဆယ်နာရီထိုးနေပါပြီ။ အိမ်ဝင်ပေါက်တံခါးမကြီး ဖွင့်ထားပြီး သံဘာဂျာတံခါးကတော့ ပိတ်ထားပါတယ်။ ကျွန်မ နာရီအောက် သံချိတ်က တံခါးသော့တွဲကို ယူလိုက်တော့ အဖေက မော့ကြည့်ပါတယ်။

‘သမီး၊ မိုးချုပ်မှ ဘယ်သွားမလို့ လဲ’

‘အဖေ၊ ညဆယ်နာရီထိုးပြီလေ။ ခြံဝင်းတံခါးကြီး မပိတ်ရသေးဘူး’

‘ဟုတ်ပါရဲ့ ၊ အဖေမိတ်ဆွေတွေ လာဦးမလားလို့ စောင့်ရင်း ခြံတံခါး ပိတ်ဖို့ မေ့သွားခဲ့တယ်။ သမီးသွားပိတ်လိုက်နော်။ ညဉ့်နက်နေပြီ၊ အပြင် တော့ မထွက်နဲ့ တော့’

‘ဟုတ်ကဲ့ အဖေ’

ကျွန်မ အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးရဲ့ သံဘာဂျာတံခါးသော့ဖွင့်၊ အပြင်ထွက်၊ ခြံတံခါး ခဏဖွင့်ပြီး အိမ်ရှေ့ဝင်းခြံ အုတ်တံတိုင်း အကွယ်ကို ခေါင်းပြုကြည့်မိပါတယ်။ ဘာမှ မရှိပါဘူး။ လမ်းမီးရောင်ကြောင့် မှောင်ရိပ်လည်း ကျမနေပါဘူး။

ဒီအချိန်မှာ ရုတ်တရက် ချမ်းစိမ့်စိမ့်ဖြစ် လာပြီး ကြက်သီးမွေးညင်း တွေ ထသွားပါတယ်။ မပြောကောင်း မဆိုကောင်း သူများ တစ်ခုခုဖြစ် သွားပြီလားလို့ စိတ်ထဲမှာ ထင့်သွားမိပါတယ်။ အတွေးမဆုံးခင်မှာ ဘဲ အဖေ့ရဲ့ ချောင်းဟန့်သံ ကြားရပါတော့၏။

‘အဟမ်း...အဟမ်း’

ကျွန်မ ချက်ချင်းပဲ အိမ်ရှေ့ခြံဝင်းတံခါးကြီးကို သော့ခတ်ပိတ်ပြီး အိမ်ထဲပြန်ဝင်ခဲ့ပါတယ်။ သံဘာဂျာတံခါးကို သော့ခတ်၊ တံခါးမကြီးကို ပိတ်ပြီး သော့ကို နာရီအောက်က သံငုတ်မှာ ပြန်ချိတ်တော့ အဖေက မော့ကြည့်ပြန်ပါတယ်။

‘သမီး အိပ်တော့မလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ အဖေ၊ ဘုရားဝတ်ပြုပြီး အိပ်တော့မှာ ပါ’

‘အေးအေး ကောင်းပြီ သမီး၊ စောစောအိပ်၊ စောစောထတာ ကျန်းမာ ရေးနဲ့ ညီညွတ်တယ်ကွဲ့’

ကျွန်မ မျက်နှာသစ်၊ ခြေလက်ဆေးပြီး ဘုရားဝတ်ပြုပါတယ်။ အိပ်

ရာဝင်ခဲ့တော့ ည (၁၁) နာရီ ထိုးနေပါပြီ။ သူ့အကြောင်းကိုတွေးရင်း ဘယ်လူးညာလိုမ့်နဲ့ နီးတစ်ဝက် အိပ်တစ်ဝက်ဖြစ်ရင်း မိုးလင်းသွားခဲ့ပါတယ်။

(၄)

ညက အိပ်ရေးမဝလို့ နေမြင့်မှ အိပ်ရာက နိုးပါတယ်။ ရုံးဖွင့်ရက်ဖြစ်လို့ အဖေ ရုံးသွားပါပြီ။ အမေကတော့ မီးဖိုချောင်မှာ အလုပ်ရှုပ်နေမှာ သေချာပါတယ်။ မျက်နှာသစ်ပြီး အမေ ထမင်းစားပွဲပေါ်မှာ အသင့်ပြင်ထားတဲ့ ကော်ဖီနဲ့ ကိတ်ခြောက်ကို စားသောက်ပြီး ဘုရားဝတ်ပြု ကန်တော့ပါတယ်။ သူ့အတွက်လည်း ကျန်းမာချမ်းသာပြီး ဘေးရန်ကင်းဖို့ အတွက် အထပ်ထပ်အခါခါ ဆုတောင်းမိပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ အိမ်မြှောင်တွေ စုတ်ထိုးသံကို ကြားရပါတော့တယ်။

နေ့လယ်စာစား၊ စာဖတ်ပြီး ခေတ္တ အိပ်နေစဉ်မှာပဲ ဧည့်သည် လာတယ်ဆိုပြီး ညီမငယ်က လာနှိုးပါတယ်။ အိပ်ရာကထကသောကမျောပြင်ဆင်ပြီး အိမ်အောက်ထပ် ဆင်းခဲ့တော့ ဧည့်ခန်းမှာ ယခင် မမြင်ဘူးတဲ့ အမျိုးသမီး ဧည့်သည် နှစ်ဦးကို မြင်ရပါတယ်။ မျက်နှာတွေကလည်း မကောင်းကြပါဘူး။ ငိုယိုထားဟန် တူပါရဲ့ ။

ကျွန်မ ဧည့်ခန်းဆက်တီမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး..

‘အစ်မတို့ ဘာကိစ္စများ ရှိပါသလဲရှင်’

‘ဪ... ညီမလေးက သော်တာ ထင်ပါရဲ့ ၊ အစ်မတို့ စကားပြောချင်လို့ ပါ’

‘ဟု ကံကဲ့ပါရှင်’

‘မောင်ခင်မောင်ညွန့်ကို သိတယ်မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ သိပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မတို့ တက္ကသိုလ်က သူငယ်ချင်းတွေပါ’

‘အစ်မတို့ က မောင်ခင်မောင်ညွန့်ရဲ့ အစ်မတွေပါ။ သူ စနေနေ့ညက အိမ်အပြန် ယာဉ်တိုက်မှုဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားပါပြီ။ အခု ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး ရေခဲတိုက်မှာ ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ အဲဒါ ညီမလေးကို အသိပေးတာပါ’

‘ရှင်. . .သူဆုံးသွားပြီ ဟုတ်လား။ ညကပဲ သူ့ကို အိမ်ရှေ့မှာ မြင်ခဲ့သေးတယ်’

ထိန်းထားသည့် ကြားက ကျွန်မ မျက်ရည်စတွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာပါတော့တယ်

‘မဟုတ်တာ ညီမရယ်၊ သူက စနေနေ့ ညကတည်းက ဆုံးရှာတာပါ။ သူ ဆုံးခါနီး ညီမနေတဲ့ နေရာကို ပြောသွားပြီး ဒါလေးတွေ ပေးခိုင်းလိုက်လို့ ပါကွယ်’

ကျွန်မ ပုဂံဘုရားဖူးသွားပြီး အပြန် သူ့ကို လက်ဆောင်ပေးခဲ့တဲ့ ကိန္နရီ ကိန္နရာ အရုပ်ကလေး ဖြစ်ပါသည် ။ ကျိုးပဲ့နေသဖြင့် သားရေကွင်းဖြင့် နှစ်ရပ်ပူး၍ ချည်ထားပါသည် ။ စာတစ်စောင်လည်း ပါလာရာ ကျွန်မ၏ နာမည်ရေးထားပါသည် ။ သူ့လက်ရေးဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ သိပါသည် ။

ကျွန်မ ချက်ချင်း ဖောက်ဖတ်ကြည့်မိပါတော့သည် ။

မသော် . . .

ကျွန်တော့်ရင်ထဲက ဆန္ဒတွေကို ထုတ်ဖော်ပြချင်ပေမယ့် မရဲဘူး ဖြစ်နေတယ်ဗျာ။ တကယ်ပါ။ မသော်ကို ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့

လက်တွဲဖော်အဖြစ် ရည်ရွယ်ပြီး ချစ်ရတာပါဗျာ။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ မသော်လို စိတ်တူကိုယ်တူ ဝါသနာတူသူမျိုး နောင်ရှာတွေ့တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆိုတာ သိလိုက်ရပါပြီ။ အခု မသော်ကို ပြောချင်တာက မသော်ကို ကျွန်တော် သိပ်ချစ်နေပြီ ဆိုတာပါပဲ။

ခင်မောင်ညွန့်

ကျွန်မ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ ချုံးပွဲချ၍ ငိုမိပါတော့သည် ။

မီးဖိုချောင်မှ အမေ အလန့်တကြား ထွက်လာပါသည် ။ အကြောင်းစုံ သိသော ညီမငယ်က တိုးတိုးလေး ရှင်းပြပါသည် ။ သဘောကောင်းသော အမေက အလိုက်တသိ ရှောင်ထွက်သွားပါသည် ။

ကျွန်မ အားရအောင် ငိုပြီးမှ ..

‘အစ်မ၊ မနေ့ညက ကိုးနာရီလောက်မှာ သူ ကျွန်မဆီကိုလာပါတယ်။ ဂျာကင်အင်္ကျီအပြာရောင်လေး ဝတ်ထားပါတယ်။

ကျွန်မတို့ အိမ်ရှေ့မှာ အခေါက်ခေါက်အခါခါ လမ်းလျှောက်ပြတာ ကျွန်မ အိမ်အပေါ်ထပ်က မြင်နေရပါတယ်။ တနင်္ဂနွေနေ့ည စာပေဟောပြောပွဲသွားဖို့ သူနဲ့ ကျွန်မ စနေနေ့ညကတည်းက ချိန်းထားတာ။ စနေနေ့ညကလည်း သူအပြန် မိုးအတော်ချုပ်နေလို့ ကျွန်မ စိတ်မချလို့ အတန်တန် မှာ ခွဲပါသေးတယ် မမရယ်’

‘ဟုတ်ပါရဲ့ ညီမလေးရယ်၊ စနေနေ့ည (၁၂)နာရီလောက်မှာ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး အရေးပေါ်ဌာနက ဖုန်းဆက်လို့ အစ်မတို့ သိရတာပါ။ အစ်မတို့ ချက်ချင်းလိုက်သွားတော့ အသက်မီရုံလေးပါပဲ။ ဒဏ်ရာက အတော်ပြင်းတာ။ ညီမကို သူက အတော်မြတ်နိုးပုံရပါတယ်။ စာကတော့ သူ ကြိုတင်ရေးထားတာပါ’

ကျွန်မ ကျိတ်၍ ငိုမိပါသည်။ ။ သူ့အခေါင်းအား ကိုင်ပြီး ကျွန်မ တိတ်တဆိတ် ယူဆောင်လာသော ကိန္နရီ ကိန္နရာ အရုပ်အကျိုးလေး နှစ်ခုအား မသိမသာ သူ့အခေါင်းထဲ ထည့်လိုက်ပါသည်။ ။ နောက်ဆုံးအကြိမ် အဖြစ် ဆုလည်း တောင်းလိုက်ပါသည်။ ။

‘ရင်ထဲက ချစ်သူရေ၊ ဒီဘဝမှာ မပေါင်းဆုံရသော်လည်း နောင်ဘဝ အဆက်ဆက် ပြန်လည်ပေါင်းဆုံရပါစေ။ ဤကဲ့သို့ အဖြစ်ဆိုးမျိုးနဲ့ လည်း ဖြစ်လေရာဘဝတိုင်း မကြုံရပါစေနဲ့ ။ ချစ်သူ ကောင်းရာ သုဂတိလားပါစေ’

ဟူ၍ ဖြစ်ပါတော့သတည်း။

ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

* * *